

CAPITOL 16

Vem dormir tot el dia i quan va ser fosc vem rempendre la marxa darrera d'un rai molt gran amb 30 homes, 5 grans tendes, una foguera cremaba al mig, i duia 4 remes llarguissims.

Volien anar a Cairo pero no sabiem on ere. Huck se sentia responsable de Jim i volia arribar a Cairo porque fos lliure. Els dos estaban molt nerviosos.

Jim volia arribar i guanyar diners per comprar la seva dona que treballaba en una granja a la vora de la casa de la Srta. Watson i despres ells dos treballarien per comprar els 2 fills que tenien i si no els volien vendre, enviarien a un abolicionista per robarlos.

De cop van veure una llum i Huck va anar a preguntar on eren pero realment volia denunciarlo per tot el que volia fer quant tingues diners.

LLavors va veure uns homes amb rifles i li van preguntar que feia i on anaba i ell con sempre amb les seves histories va conseguir fugir amb el Jim doncs aquells homes buscaben 5 negres que s'habien escapat.

Al tornar al rai Jim no hi ere. Era dins de l'aigua amagat, encara faltaben 20 milles.

A la matinada van amarrar i Jim va amagar be el rai. Al vespre Huck amb la canoa va anar a informarse i tampor era Cairo. Al endema van veure la aigua clara del Ohio i men enlla continuava el riu fangos de sempre, adeu Cairo.

Es van pasar el dia dormint als cotoners i al fese fosc vn tornar al rai, la canoa habia desaparegut.

Estaben convençuts de que tantes desgracies nomes eren per haber tocar una pell de serp.

Es va fer fos i va tornar la boira. De sobte van veure un vaixell que anaba contra ells, el tenien a sobre, les campanes van repicar i els s'hi van fer un crit i per sort els dos van poder saltar porque el vaixell va trencar el rai pel mig.

Vaig agafar una fusta i cridaba al Jim, no em contestaba, em vaig deixar portat porque no veia res fins que vaig topar amb una gran i antiagua casa de troncs de 2 pisos i tot de gosos van saltar cap a mi bordant i cridant. No vaig moure ni un dit.

CAPITOL 17

Al cap d'un minut algu va cridar desde la finestra i preguntar que hi habia i que volia i vaig dir sols pasaba pero els gosos no em deixen, he caigut del vaixell de vapor.

Al arribar a l'escaleta de 3 graons feta de troncs, amb els gossos darrera vaig sentir que algu em deia entra a dins. 3 homes grans m'apunraven amb 3 rifles, tambe hi habia una dona gran i 2 de joves.

El van escorcollar, i despres com van veure que no era un Shepherdson el van fer seure i que li expliqués tota l'istoria. La dona el va veure xop i amb gana, i li van donar roba del seu fill petit i menjar pa de blat de moro fresc, carn de bou salada, mantega i llet, tots mentres estaven fumant i xerrant.

Huck va explicarlis tota la historia de la seva familia i que ara estava sol, tots eren morts, i ella anaba en un vaixell fins que va caura al aigua. La familia li va dir que es podia quedar amb ells tot el temps que ell

volgues.

La casa era molt bonica amb maons vermell a terra, un pom a la porta, i una gran llar de foc. A la ximeneia hi havia un rellotje de paret que tenia pintat un poble. A banda i banda hi habien uns papagais estrafalaris de colors cridaners i un gos i un gat de terrisa i uns vanos d'ales d'anec silvestre.

Damunt la taula que estava enmig de una habitacio hi havia un bonic sistellet de terrisa ple de pomes, taronges, presecs i raim, pero no eren de debo.

La taula tenia estovalles d'hule amb un aliga vermella i blava amb les ales obertes. Sobre hi habien llibres, un d'ells era la Bibli, un altre el viatge del Pelegri, L'ofrena de l'amistat ple de poemes, Els discursos de Henry Clay i Medicina familiar, un llibre de Salms i molts mes.

Les cadires eren reixades, A les parets hi havien quadres molts d'ells pintats per la filla que es va morir amb 15 anys i que tambe s'inventaba poemes. Ell va pensar que si va escriure uns poemes tan bonics i pintar tots aquells quadres amb 14 anys, que ves pasat de gran.

Li feia poemes a tot'hom que es moria i ara un cop morta ella ningu li havia fet cap a ella. Huck ho va provar pero no li va sortir cap.

L'habitacio de Emmeline encara que no vivis era neta i tenia les coses igual que quan ella vivia, la mare pujaba alla a cosir i a llegir la Biblia.

A la sala tambe hi habien cortines blanques amb dibuixos de castells, vinyes i besties. Tambe tenien un piano petit i vell, era fascinant veure com les dones joves cantaven s'ha trencat l'ultim enllaç i com tocaven la batalla de Praga.

La casa estava emblanquinada per fora i les habitacions tenien catifes.

Era una casa doble i el gran espai obert del mig era cobert i a vegades posaben la taula i alla era mes fres i comode.

CAPITOL 18

El coronel Grangerford era un cavaller. Era de bona raça, molt alt i prim i tenia la pell de la cara bruna sense vermellor, cada mati s'afeitava, tenia les celles espeses i els ulls negres i ensorrats. El front ample i els cabells negres i llisos penjaben per les espatlles.

Les mans llargues i primes i cada dia es posava una camissa neta i un vestit complet de lli blanc amb botons de coure. Duia un basto de caoba amb el puny de plata. Mai aixecaba la veu i era molt amable. Al seu devant tothom es comportaba molt be.

Al mati quan ell i la dama gran baixaven tota la familia es posava drete i els desitjava bon dia i ningu seia fins que ells ho feien.

Tots bevien a la salut dels grans. Bon era el mes gran despres venia Tom els dos tenien amples espatlles i de pell brun d'ulls negres i llargs cabells negres, tambe vestien com el pare vestit de lli blanc i amb barrets d'ales amples.

Despres venia la srta. Charlotte de 25 anys, alta orgullosa i distingida, la seva germana de 20 es deia Sophia era amable i dolça.

Cadascu tenia el seu negre que l'atenia fins i tot Buck el germa petit i en Huck tenian el seu, pero el del Huck no tenia massa feina, doncs ell no estava acostumat a que el servisin.

La familia tambe habien tingut 3 nois i una noia mes tots morts.

El vell cavaller era l'amo de moltes granges i de mes de 100 negres. A vegades feien festes a la vora del riu i balls a la casa al vespre.

A la vora vivia un altre clan aristocrata de 5 o 6 families els Shepherdson. Eren com ells.

Les 2 families eran rivals, Huck no entenia l'odi de sang i en aquella familia feia 30 anys que duraba l'odi de sang, fins i tot ni sabien quin havia estat el problema.

Huck no ho trobaba be tot això.

El negre del Huck el va seguir passetjan i el va portat al riu, i alla amagat entre uns matolls i havia Jim. ell es va posar molt content, i li va dir que nadan es va fer mal i un grup de negres al anar a treballar l'havien vist i l'havien amagat on els gossos no poguessin seguir el rastre

Huck va dirli que perque no l'havia avisat abans i Jim va dir que no volia molestar, pero que ara tenia olles, menjar i que havia arreglat el rai que un dels negres havia trobat.

L'endema al despertat tot era molt silencios no hi havia ningú a la casa, i al trobar a un negre aquest li va explicar que la srta. Sophia havia fugit durant la nit per casar'se amb Harney Shepherdson, la familia ho ha descobert i han corregut amb els rifles a cavall per el riu per matar al jove avans de creuar el riu amb la srta.

Huck va anar per el camí del riu tan de pressa com va poder, se sentien trets, hi vaig veure homes ferits i una batalla campal, vaig veure a Buck i li vaig fer un crit. El pare i dos germans de Buck habien estat asessinats juntament amb 2 o 3 homes enemics, va dir que la srta. i el jove Harney habien creuat el riu i estaven fora de perill.

Jo estava a dalt del arbre i quan vaig veure tota aquella carniceria vaig estar a punt de caure marejat com estava. Vaig desitjar no haber vist mai tot allo. Em vaig quedar a dalt del arbre fins que es va fer fosc, tenia molta por, i vaig deceidir que mai mes m'acostaria a aquella casa.

A Buck tambe el van matar, havia estat un gran amic per mi. Vaig anar corrent a buscar el rai i vaig veure a Jim que pensaba que m'havien matat d'un tiro, poc a poc ens vem allunyar i aviat vem estar al mig del Mississipi, vem encendre la llenterna de senyal i vem menjar.

Vem dir que cap llar es pot comparar a un rai. En un rai t'hi sents d'allo mes lliure i tranquil i comode.

CAPITOL 19

Van passar 2 o 3 dies i nits. El riu era molt gros, de nit avançavem i de dia jeiem a la bora del riu amagats. De lluny veies barcases de comerç, i mes rais. De tant en tant senties veus i veis que l'aigua es bellogaba, de tan tranquil que estava tot. Veies com la boira abandonava l'aigua i se n'alçava fent remolins i com l'est s'anava tornant vermell i el riu tambe. Notaves olor de flors i del bosc.

A aquesta hora no es podia veure una mic de fum i aprofitavem per fer l'esmorçar.

Tan aviat com es feia fosc empenyiem el rai enfora i tan bon punt arribavem al mig el deixavem anar perque anes suran cap al corrent. Teniem el cel amunt nostre i tot plegat jeiem a contemplar'lo

Un parell de vegades cada nit veiem lliscar un vaixell de vapor en la foscor i deixaba anar un munt de guspies per la xemeneia queine com pluna sobre el riu i era un espectacle d'allo mes bonic.

Un mati prop de l'alba vaig trobar una canoa i vaig anarme'n travessant els rapits cap a la costa principal per trobar alguna mora, i vaig veure un parell d'homes corrent. Jo em vaig veure mort, pero ells em demanaven que els salves la vida, que els perseguien tot d'homes i gossos, volien saltar dins de la canoa i jo vaig dir que no que encara tenien temps de seguir el riu per els marxés i que podien amagar-se alla perque els gossos perdian la pista, pero no em van fer cas.

Tan aviat com van ser a bord vaig enfilem cap un lloc on amagar'se.

Un d'aquets homes tenia 70 anys, era calb i duia una barba grisa, portava un vell barret mig destrossat, una camisa de llana blava greixosa, uns pantalons texans blaus amb tirants dins les botes. Tambe duia penjant del braç un llarg abric de roba texana amb botons de llauto i unes boses molt plenes.

L'altre home tendria 30 anys i vestia mes o menys igual. Jo vaig veure que entre ells no es coneixien perque l'un al altre li preguntaba la rao dels seus problemes.

El mes gran anaba a vendre un producte per treure el tartra de les dents i es va quedar al poble una nit mes de la prevista i aquest va ser el seu error doncs el producte tambe treia l'esmalte de les dents.

L'altre va dir que feia una campanya antialcoholica durant una setmana i totes les dames estaban felices i guanyaba 5 o 6 dolars cada nit per els meus discursos. El negoci anaba prou be. Pero no se qui va dir que jo pasaba l'estona sol amb una jerra de vi i he agut de sortir per cames.

Tots dos anaven diense quines habilitats tenien i ja pensaven en fer un equip tots dos junts..

El mes jove va dir que ell per naxement era duc. El seu besavi fill hereu del duc de Bridgewater va venir a aquell pais a respirar aire pur i es va casar i va morir mentres deixava un fill. El segon fill d'aquell duc va heretat el titol i les terres i no es va tenir en conte el veritable hereu del duc. Jo soc el descendent directe d'aquell hereu,

A tots ens va fer molta pena i vem volerlo consolar. Jim a l'hora de dinar el va atendre i li deia sa excelencia vol mes d'aixo , mes d'allo i el duc estava molt satisfet-.

El vell cada dia estava mes callat, semblava que el capfiques alguna cosa, i al vespe va dir que l'altre no era l'unic que tenia problemes. No ets l'unica persona que te un secret de naxement, i el vell va dir jo soc el dofi mort.

Tots van dir que ets que? soc el pobre dofi desaparegut LLuis xcii fill de LLuis xvi i de maria antonieta.

Tu a la teva edat, no pot ser, vols dir que et dius Carlemagne?, doncs deus tenir 600 o 700 anys. Si esteu contemplant amb texans i ple de miseria el vagabund, l'exilat, el trepitjar i sofert rei de França. Va començar a plorar i tots tenien molta llastima. Ell volia que li diguesim Sa majestat, i Jim el va tractar aixi.

Llavors el duc semblava amargat i no sel veia satisfet i al final el rei va dir. Pot ser que haguem de pasar molt de temps jutns sobre aquest rai per tan que et pasa duc, jo vaig neixer rei i tu duc, doncs tranquil donen'mos la ma i siguem amics.

No vaig trigar gaire enadonar'me que eren un parell de mentides pero no vaig dir res, no li vaig voler dir res a Jim per no crear mal humor, val mes la pena deixar fer la seva a tothom.

CAPITOL 20CAPITOL 20

Ens van preguntar moltes coses, perque tapavem el rai d'aquella manera i descansaven de dia i viatjaven de nit, i si Jim era una negre fugitiu.

Jo vaig dir que Jim no ho era un fugitiu, ja que viatjava cap al sud i vaig explicar un altre historia de la meua familia i que tots eren morts i que Jim era el nostre negre.

El duc va dir que ell tenia una idea per poder viatjar de dia. Aquella nit es veia que plouria molt i el duc i el rei van anar a veure com teniem els llits al nostra rai. El meu era un jai de palla molt millor que el del Jim que era de clofolles de panotxa, i el rei i el duc es van barallar per veure quin llit es quedava cadascu.

El duc va dir de sobte, el meu desti es viura sempre a terra enmig del fang oprimat,estic sol al mon. El rei va dir que anesim per el mig del riu i sense llums fins haber pasat el poble que teniem a la bora, i aixi ho vem fer, pero pasat el poble vem encendre la nostra llinterna de senyal i va començar a ploure i abufat vent, el rei va dir que Jim i jo vigilem i que el duc i ell anirem a dins a passar la nit.

Jo estava feliç amb la tempesta era un espectacle fabulos, llampecs, trons, el vent xiular. Despres li va tocar al Jim fer la vigilncia i jo vaig voler entrar a la tenda pero les cames d'ells no em deixaven i vaig anar a jeure a fora. Pero de cop i volta va venir un cop d'aigua molt forta i com jo estava dormint em va dur directe al riu. Jim gairabe mort de tan riure.

Llavors vaig vigilar jo i Jim va anar a jeure, la nit es va anar aserenant. Al clarejar el dia vem veure una cabana i vem anar alla. Despres d'esmorçar el rei va treure un vell joc de cartes i va jugar amb el duc.

Tots dos estaven disposats a fer un obra de teatre en el primer poble que trobesim, i van començar a discutir per els papers que farien un i l'altre. Mes tard vem vijar amb la canoa ells dos i jo cap al poble mes proper.

El poble estava quasi be desert en total silenci. Hi havia un negre malalt que prenia el sol en un pati de darrera una casa i ens va dir que tothom havia marxat al camp de trobada.

Van anar cap a la trobada al camp, feia calor i habien 1000 persones, el bosc era ple de parelles de bous i de carros. Hi havia tot de cabanetes, llimonda i pa de gingebre i piles de sindries i blat de moro etc. Les dones duien barrets de sol, vestits de franela i alguns homes anaven descalços, i molts nens despullats.

A la primera cabaneta el predicador estava dirigint un himne i despres va començar a pregar bellugant molt el cos i els braços, de tan en tan obria la Biblia i bramava, i tothom amen., jo no entenia res, perque la gent plorava, perque ell bramava i abans de que me adones el rei havia desaparegut i el vaig veure a dalt de la tarima parlant a la gent, va explicar que era un pirata i que ara nomes volia ensenyar als piratas a ser bons en nom de Deu i va plorar molt juntament amb tothom.

Van fer una colecta per ell i el rei va pasetjar el seu barret per tothom, li deixaban la seves cases etc. al ser al rai va contar el que tenia i eren 87 dolars i 75 cents. i una gerra de whisky de tres galons.

El duc pensava que havia tingut el millor dia del mon fins que va veure al rei, i va dir que havia muntat i havia impres un parell de cosetes per als grangers en una imprenta, cartell de cavalls i tambe un altre feineta impresa hi havia un dibuix d'un negre fugitiu amb recompensa i se explicava tota la historia del Jim describin'lo en tot detall i va dir que ara ja podrien viatjar tot el dia dons si venia algu lligarian a Jim amb una corda i a dins de la tenda i tots van trobar que el duc havia estat molt llest.

CAPITOL 21

Van seguir viatjant sense amarrar en lloc. El rei va seure a la punta del rai va teure's les botes va arromangar'se els pantalons i va deixar les cames dins de l'aigua, va encendre la pipa i va continuar aprenent el seu paper de Romeo i Julieta. Llavors ell i el duc van practicar una mica, tot amunt i avall del rai.

Aquí hi ha un troç del diàleg que no escric

Al vell li va agradar molt el seu paper . El duc tan aviat com va poder va imprimir uns quants cartells, i mentres anaven lliscant anaven ajeuant al rai.

Un mati que eren més a prop del estat d'Arkansas van veure un poblet insignificant i van amarrar i tots menys el Jim van agafar la canoa i van anar.

Aquella nit feien un espectacle de circ i la gent de la regió ja començava a arribar'ho a cavall, carros, etc.

El duc va començar a enganxar cartells .

Aquí diu el que deia el cartell que tampoc ho he posat

Les cases d'aquell poble estaven aixecades 3 o 4 peus de terra així no es mullaven quan el riu sobreixia. Al voltant hi havien petits jardins amb poques coses plantades, pots, parracs, coses inservibles i porcs.

Les botigues eren tot al llarg d'un carrer tenien tenderols blancs i la gent del poble lligava els cavalls en els pals d'aquest tenderols.

Gairebé tots duïen barrets grocs de palla amples com paraigues però o portaven abric ni armilla. xerraven amb mandra i renegaven molt tot mastegant tabac.

Els carrers i els camins eren coberts de fang, de fang negre de 30 cm. de gruix per tot arreu hi havien porcs.

A la banda del riu hi havia cases bastant desenganxades del marge, tortes i sense gent per el perill que comportaben.

Tot el poble ara estava pendent del vell Boggs que anava cridant i borratxo i li va dir a Huck si ja estava preparat per morir, i ell es va espantar molt.

Al cap d'una estona va sortir de una botiga un home d'aspecte orgullós de 55 anys i va dir que estava cansat de Boggs i que només l'aguantaria fins la una i ni un minut més, si després tornava a insultar-lo encara que fugís ell el trobaria i així va tornar a entrar a la botiga.

Boggs es va allunyar a cavall tot injuriat i al cap d'una estona va tornar sense cavall i amb un amic a cada banda.

El van cridar i al girar-se un cano l'apuntava i amb 2 trets el va matar, la seva filla va caure al seu costat tot plorant, ella tenia 16 anys semblava dolça i agradable, palida i espantada.

Alguns van decidir que havien de linxar al home que havia matat al Boggs.

CAPITOL 22

Van enfilar a casa de Sherburn cridant, els nens anaven al davant també cridant, tots es van reunir davant del tancat de Sherburn, uns deien que tressin la reixa a terra i així ho va fer i llavors va sortir ell al sostre del petit porxo de davant de casa seva amb rifle i callat.

De cop es va fer un gran silenci i de cop va dir que el divertia l'idea que habien tingut de linxar a algu, concretament a ell, Els hi va dir que eren uns covards i que no hi havia cap home entre ells, i que les multituds son molt penoses.

La multitud va ferse enrera i es van anar escampant

Vaig anar al circ i en vaig colar sota la tenda, Era un circ de primera, van sortir a cavall de 2 en 2, un caballer i una dona, els homes amb calçotets i semarreta sense sabates ni tirans i les mans sobre les cuixes i les dames boniques semblaven reines amb diamants.

Van fer piruetes amb els cavalls, mentres els pallasos tambe feian de les seves.

Mes tard vem fer el nostre espectacle, no hi havia massa gent 10 o 12 persones i a mes reien molt i el duc estava enfadat i deia que eren uns caps quadrats que no entenien a Shakespeare i que haureien d'adaptar la funcio a la seva mida i va canviar els cartells i al final es deia que no podien assistir ni les dones ni els nens

CAPITOL 23

Tot el dia van treballar el duc i el rei muntant l'escenari, un telo i moltes espelmes. Aquella nit es va omplir el local no hi cabia ningú mes.

El duc va fer un petit discurs cantant i es va obrir el telo i va apareixer el rei al escenari de 4 grapes i despulat, tot pintat com un arc de S.Marti.

El public es moria de riure i no va deixar que el vell sen nes. De cop el duc va dir que ja estava la funcio i tothom es va queixar de que havia estat una estafa, i quan anaben a barallarse amb ells el jutge va dir que en lloc de ferho debian explicar als altres que era una funcio molt bona i aixi tots serien estafats per un igual i ningú sen riuria de ningú.

Aixi ho van fer i al endema estava ple de gom a gom i van estafar al reste del poble.

La 3 nit i ultima programada el local es va tornar a omplir pero d'homes que ja l'habien vist i duient les butxaques plenes d'ous podrits, cols, pedres, etc.

Al veure allo el duc em va dir camina depressa i ves al rai. Ell va fer el mateix per un altre cami. Jo pensaba que el pobre rei ho estaria passant malament amb el public pero resulta que ell ja estava en el rai.

No vem encendre cap llum fins estar molt lluny del poble.

Total van guanyar 465 dolars amb 3 nits Jim estava molt confos amb el comportament del rei i del duc i llavors Huck li va dir qui eren ells.

Jim pensaba amb la seva dona i els seus fills, sobre tot amb la filla doncs era sordo muda i ell sense saber'ho una vegada molt enfadat la va pegar per no ferli cas quan ell li manaba una cosa. Estava molt anyorat.

CAPITOL 24

Van vestir a Jim amb indumentaria de rei Lear, un vestit de cortina de coto llarg i una perruca, barba postisa blanca, li van pintar la cara, el coll i les mans de color blau i li van escriure al cap que estava malalt, pero era inofensiu si no perdia el cap.

Va clavar el llisto en la fusta Jim estava content i si algu el veia com duia la frase segur que sen anava.

El duc volia tornar a provar la seva funcio pero tenia por que al poble del costat ja ho sapiguesin.

El rei va dir que anaba al poble amb Huck, es va vestir de negre, Jim va netejar la canoa, i tan ven vestit semblaba un comerciant de S.Louis, van veure un vaixell i van pujar, el rei es va fer pasar per predicador i va començar a preguntar coses a tothom.

Aixi es com li van explicar tota una historia i es van fer pasar per un familiar directe del mort. El duc tamble plorant va anar cap alla i fingie la seva pena tan be que tothom sel va creure

CAPITOL 25

Tothom venia i aviat estaben enmig d'una gran multitud tothom cridaba son ells Mary Jane va veure en el duc al seu oncle i el rei feia de predicador. Tothom ploraba als morts i els van enganyar i van treure 6000 dolars tot dient que ells els invertirien per els pobres orfes que habien quedat sols al mon.

De cop i volta va apareixer el metge i va dir que eren uns mentides i tothom va dir que no era que eren familiars perque coneixien els noms de tots, fins i tot dels gosos i el metge va haber de sortir de la casa enfadat.

CAPITOL 26

El rei va preguntr a Mary Jane si tenien llits per dormir i els va dir que si . Aquella nit van fer un gran sopar encara que no era massa bo.

Enmig del sopar li van fer preguntes que no va saber contestar i va tenir que ferse el malalt

El duc li va dir que el millor era fugir ara amb els diners, el rei volia mes encara i al final va fer que el duc estigues d'acord.

El duc va amagar els diners en un forat del matalas de palla sense saber que Huck estava alla amagat i sen va anar.

Llavors Huck va agafar els diners i els va amagar a fora de la casa doncs aixi si els buscaben a dins tot escorcoian no els trobarien.

CAPITOL 27

Vaig escoltar com roncaven tots a la casa fin i tot uns dormien asseguts a la seva cadira.

La porta on hi havia el cadaver era oberta i tenia una espelma, Jo anava de 4 grapes sense fer soroll

En aquell moment vaig escoltar que algu baixava l'escala darrera meu, jo portava la bossa de diners a la ma, amb la por que tenia no veia on amagar els diners, la vaig tirar en l'unic lloc que podia, la caixa del mort i em vaig amagar darrera la porta.

Qui venia era Mary Jane va anar directe al mort i va plorar, jo vaig anar al llit corrent i pensaba que si enterraben al mort amb els diners escriuria una carta a Mary Jane perque el desenterresin i treies els diners.

Al migdia va venir la funeraria ho van organitzar tot d'allo mes be, i quan el capella estava fent un sermo fora un gos va fer tan de soroll que ningú sentia res, llavors el mateix sr. de la funeraria va sortir i va arreglar el problema, que no era mes que una rata.

El rei va seguir enganyant a les noies orfes i els va dir que vendria les terres i la casa on vivien i els enviaria els diners perquè poguessin reunir-se amb ells a Anglaterra, però tot era un engany.

Primer va vendre els negres de la casa a bastant bon preu, menys mal que després vaig saber que aquella venda no tenia valor i que tornarien a casa després de 2 setmanes.

El rei amb mala cara va preguntar a Huck si havia entrat a la seva habitació i ell va dir que no, però que havia vist als negres entrar.

El duc li va dir que si el rei el ves escoltat ara estarien lluny i serien rics.

CAPITOL 28

Vaig veure a Mary Jane asseguda a la seva habitació al costat del seu bagul plorant. Es preparava per marxar a Anglaterra, jo vaig entrar i li vaig preguntar que passava.

Ella plorava per els negres, jo li vaig dir que avans de 2 setmanes tornarien amb ella i el perquè.

Li vaig preguntar si hi havia un lloc a les afores del poble on passar 2 o 3 dies i va dir que a cal senyor Lothrop, i ell li va demanar que ella s'en anés allà.

Així ell li va començar a explicar la veritat diguent-li que seria dura d'acceptar.

Li va dir que els oncles no ho eren, que eren uns farsants i la noia es va espantar, però va seguir escoltant tota la història i tot el que pensava fer el Huck.

Li va dir que hi havia una altra persona al rai i que ell no volia veure-la complicada amb res.

La va enviar a casa del sr. Lothrop i que es quedés fins les 9,30 del vespre i llavors fes que l'acompanyessin a casa per tan d'arribar a les 11 mes o menys i que llavors escampés la notícia a tothom, si no em veia es que jo estava salvat i si em veia que m'ajudes perquè jo no tenia res a veure amb tot allò.

Huck li va donar el nom d'una gent que arribat el moment testimoniarà contra els falsos oncles i eren tots els que van veure la funció El Model Reial.

Li va demanar que deixés que fessin la subasta i que no es preocupés perquè igual que els negres després tot es desfaria perquè aquelles vendes no tenien valor.

Mary Jane va anar fins i tot sense esmorçar, però avans va preguntar per la bossa dels diners i el noi li va dir on li semblava que era, però no verbalment, doncs no podia fer-ho per la cruïlla, sinó que li va escriure en un paper perquè podes llegir-lo més tard.

Quan se'n va anar les seves germanes van llevar-se i li van preguntar al Huck on era la Mary i ell va dir que havia agut d'anar a l'altra banda del riu on vivia l'oncle perquè estava molt malalt, elles volien anar també i Huck va dir que era una malaltia molt contagiosa i així va aconseguir que no es moguessin d'allà.

Després elles van anar a buscar un oncle perquè es quedés en subasta la casa i així ho va fer les noies.

Van celebrar la subasta a la plaça pública al final del vespre, i tot es va vendre, mentre va arribar un vaixell de vapor i amb ell els veritables hereus del mort.

CAPITOL 29

Amb la multitud venia un cavaller gran i un altre jove amb el braç en cabestrell.

El rei va fer veure que els falsants eren aquets, pero realment parlaven un angles d'Anglaterra.

De sobte van arribar el metge i l'advocar i li van dir al rei que qui dels dos eren els farsants i que on ere el mati del altre dia i ell va dir viatjan am el vaixell desde Anglaterra pero es veu que hi havia gent que l'havia vist riu amunt i tambe al Huck, per tan la multitud volia linxarlo.

LLavors l'advocar els va portar a la taverna on hi eren els altres dos per tan de descobrir qui ere la familia verdadera i qui els falsants.

La gent va demanar que tornessin els diners per comprobar que no tenien complices pero el rei va dir que els negres sels havien endut.

Van preguntar a Huck si ell tambe era angles i va dir que si i tots cridaban que tot allo era fals.

Per comprobar si eren els familiars, l'advocat va fer escriure un parell de ratlles a cadasqu per comprobar si ere la mateixa lletra de cartes que va trobar escrites al seu germa, pero no va servir de res, llavors va preguntar si el mort duia algun tatuatxe al pit i tots van dir la seva i com nopodien comprobar'ho van decidir desenterrar al mort i que si no hi havia cap marca els linxarien a tot cuatre.

Huck tenia molta por. Els homes cavaban gins que van desenterrar la caixa i van obrirla i llavors un llampec va iluminar al mort i van poder veure que tenia la bossa dels diners al pit, tothom nomes volia mirar'ho i llavors el Huck es pa poder escapar, i va correr sense parar, al pasar per el poble va veure una llum a casa i va saber que ja havia tornat la Mary Jane i va seguir corrent fins la canoa i desde alla a on havia el rai amagat, i van sortir pensant que tambe se havien desfet d'aquells dos.

Pero de sobte va escolrar unes veus conegudes i un llampec el va deixar veure com anaven reman el duc i el rei cap al seu rai-

CAPITOL 30

Al pujar a bord el rei sem va acostar i em va agafar per el coll de la camisa dien si estava cansat de la seva companyia i jo li vaig explicar una historia porque es creies la meva fugida.

El duc va dir que l'unic culpable era el rei porque no va voler feli cas quan ell va proposar fugir amb la bosa dels diners, i que el rei per voler mes i mes diners ara no tenien res de res.

Tots dos es van consolar beben i es van quedar dormits, llavors Huck va ser quan va explicarli tot al Jim.

CAPITOL 31

Durant molts dies no ens vam aturar a cap poble i anavem riu avall. Erem al sud molt i molt lluny de casa, el temps era molt calid.

El rei i el duc que es veien fora de perill van voler seguir estafan primer van fer un discurs sobre abstinencia alcoholica, pero quasi no van treure diners, en un altre poble van montar una escola de ball, pero com no en sabien, tampoc va funcionar, van fer de metges, hipnotisadors, misioners, pero la sort no els acompanyaba.

Un dia van amagar el rai a 2 milles d'un poble Pikesville i el rei va anar a investigar i els va dir que si al migdia no tormava que era porque no hi havia perill, com al migdia no va tornar el duc i el Huck van anar al poble, i es van trobar al rei borratxo, tirat darrera d'una casa, el duc va començar a discutir i el Huck va

aprofitar per escapar, va anar al rai i va veure que Jim no hi ere, el va estar buscant per tota reu, va pasar un nen i li va preguntar si habia vist un negre i el nen li va explicar que un vell (el rei) habia delatat on hi habia un negre fugitiu per 40 dolars, pero que si l'entregaven cobrarien una recompensa de 200 dolars.

Huck va començar a tremolar de por, va escriure una carta que no va enviar a la srta. Watson dienli on era el Jim i que si pagaba la recompensa el tornaria a veure aviat, i va recordar tots els dies pasats amb el Jim al rai, i va idear un pla.

Huck va agafar la canoa i v desembarcar a la platja amb la roba nova i dret cap al poble i va trovar al duc que enganxaba cartell de la seva funcio Model Reial per 3 nits, com l'altre vegada, li va explicar una mentira que els hi havien robat el rai etc.

El duc va dir que el vell va vendre al negre i Huck va dir que volia al seu negre. Llavors el duc va dir que ells haurien de quedar-se 3 dies alla i que si no el delatava li diria on era en Jim, pero li va mentir encara que Huck ja ho sabia

CAPITOL 32

Vaig arribar a una granja on pensaba que era el Jim, era una plantacio de coto, tenia una tanca al voltant d'un pati de 2 acres, una escala feta de troncs, un pati pelat , una gran casa de troncs, una cuina de troncs que s'unia a la casa amb un passadis ampli i amb sostre, 3 petites cabanes per els negres de tronc, uns quants edificis exteriors, un gos perdiguer dormit al sol i un altres mes lluny tambe dormits, 3 arbres donaven molta ombra, arbusts de groselles i de mores, un hortet amb sindries i mes enlla els camps de coto.

Quan era a mig cami van despertat els gossos i se'm van acostar bordant, jo vaig parar en sec 15 gossos ja men voltaven.

De la cuina va sortir un adona negre i va cridar fuig, fora, fuig als gossos i ho va aconseguir, darrera anava una nena negra i 2 noiets tambe negres. De la casa gran va sortir una dona blanca i els seus fills blancs tambe al darrera, i va dir ets tu oi? i jo vaig dir si.

Va dir que no me assemblava masa a la meva mare i em va fer entrar a dins de casa i que m'esperaven eia 2 dies i que havia passat etc., jo estava molt nervios perque no sabia qui era jo en aquells moments.

El pitjor va ser quan va dir'me que li expliqués coses de la seva germana, la providencia que me havia acompanyat fins aquell moment em va deixar sol.

Llavors va arribar l'oncle Silas i ella va fer veure que estava nerviosa perque jo no venia amb ell, i el pobre tambe ho estava de preocupat, em va fer una senyal perue fes veure que jo venia per el cam i li va dir al seu marit, mira, mira qui ve, es Tom Sawyer.

Per fi sabia jo qui debia de ser, tots erem feliços i els vaig poder explicar moltes coses ja que el verdader Tom i jo habiam estat molt amics.

Ser Tom Sawyer era facil i ho va ser fins que vaig escoltar que arribava un vaixell de vapor riu amunt, llavors vaig pensar que potser ell vindria amb ell, i vaig decidir anar al poble am l'excusa de recollir el meu equipatge.

CAPITOL 33

Vaig anar al poble i pel cami em vaig trobar al verdader Tom Sawyer en persona, el vaig aturar i ell va pensar que jo era un fantasma.

Huck li va explicar que no el van matar i li va dir en quin embolic es trobava, i Tom va dir que carregues el seu equipatge com si ves anat a buscar'ho de debò i que tornes a la casa i ell hi aniria al cap d'una estona, així ho va fer Huck, però avans va voler dir-li que també volia alliberar al Jim i Tom va dir que l'ajudaria.

Huck va arribar a casa massa ràpid i tot, i al cap d'una estona va arribar el verdader Tom tot dient el Sr. Archibald Nichols suposo i l'oncle va dir que no era aquella casa, sinó un altre que estava a 3 milles de la seva, però que passés a dins una estona.

El verdader Tom va entrar, i li va fer un petó a la boca de la tieta, tot dient que tothom li havia dit que a ella li agradaria que li fes un petó com aquell, cosa que ella no va entendre i es va enfadar moltíssim, fins que el noi va dir que era Sid Sawyer i llavors la tieta es va posar molt contenta sobretot perquè no esperaven que també arribés l'altre nebot.

Van dinar, xerrar i al vespre cansats, van dir que anaven a dormir, però van saltar per la finestra i van anar al poble, pel camí li va explicar tota l'història sencera, de sobte van veure gent esverada, amb torxes, i cridant, duïen el duc i el rei plens de quitrà i de plomes, ja no podien fer res per ajudarlos.

CAPÍTOL 34

Tom va dir que sabia on era Jim, perquè mentre dinàvem havia vist un negre que duia menjar al cobert de baix, i que primer va pensar que era per un gos, però després havia vist un tall de sindria i els gosos no mengen sindria i llavors va pensar que hi hauria un presoner.

El negre després li va donar la clau al oncle, els nens van pensar un pla cadascú, i dels dos van escollir el millor. Huck sabia que Tom l'ajudaria, i això que era un noi respectable, intel·ligent i ben educat i molt amable.

Al vespre van investigar la cabana, com els gossos ja els coneixien no van borbollar, van veure un forat que feia de finestra només tapat per una planxa de fusta, era tan fàcil com trencarla, però aquell pla era massa fàcil i van decidir un altre més complicat i divertit.

Al endema van fer-se amics del negre que alimentava a Jim i van aconseguir que els portés a la cabana i que els ensenyés a qui tenien allà.

Al entrar Jim va dir hola Huck i l'altre negre va dir que com podia ser que es coneixessin, però enseguida Huck va dir que no es coneixien i que ningú havia dit hola Huck que segur que sentíeu veus d'esperits.

Huck va dir a Jim que no es coneixien i que si sentia soroll eren ells que cavarien el terra perquè ell pogués escapar-se.

CAPÍTOL 35

CAPÍTOL 35

Com faltava una hora per esmorçar vam marxar cap al bosc doncs volíem una pila de fusta podrida que li diuen fong lluminós per fer llum i veure on cavàvem.

El Tom verdader volia un pla complicat perquè era més emocionant i no tan fàcil com el que tenien, aquell nen havia llegit moltes històries i volia posar-les totes a la pràctica.

Tot discutint el pla van sentir que era l'hora d'esmorçar i van anar a casa.

Aquell matí Huck va agafar del estenedor un llançol i una camisa blanca encara que no n'entenia massa be

perque.

Huck deia que preferia treuna a Jim rapid per si l'oncle volia fer alguna cosa d'ell, pero Tom nomes volia viure aventures.

CAPITOL 36

Aquella nit quan tothom dormia van anar a fer el forat per lliberar a Jim, van cavar i cavar amb ganivets de taula deien que en pales ves estat massa rapid i van veure que el pla no funcionaba, estaven cansats, les mans plenes de bollofes i no havian cavat res.

Van decidir cavar amb pic i pala pero fen veure que eren ganivets de taula.

L'endema Tom va robar una cullera de peltre i un candeler de llauto amb 6 espelmes de la casa per ferne plomes per escriure en Jim, i 3 plats de llauna de les cavanies dels negres i li havian de fer arribar les coses a Jim porque en un llibre Tom habia vist que feien això.

A la nit el forat estava acabat i van entrar a la cavana, Jim dormia i el van despertat, va estar content i ploraba d'alegria

Volia que li tallesim la cadena de la cama

Jim va dir que els oncles anaven a veurel cada dia i que eren molt amables amb ell i van estar xerrant molta estona junts.

Li van posar dins del pa de cada dia un troç de ferro porque ell anes tallanse les cadenes.

CAPITOL 37

Van fer un pastis per bruixes imaginaries.

La tieta estava enfadada porque cada dia li faltaven coses i discutia amb el seu home porque segur que eren les rates per culpa de que ell no tapaba els forats.

L'oncle va posar la ma a la buxaca on li habia deixat Tom una cullera per Jim i la va treure, la tieta no entenia que feia una cullera a la buxaca del seu home.

Els nens van tapar els forats de les rates i quan l'oncle va anar a fer'ho els va veure tapats, pero com era tan despistat no recordaba quan ho habia fet.

Els nens amagaven la cullera i la tornaven a deixar de forma que la tieta cada vegada contaba 9 i 10, fins parar boixa i decidir no tornar a contarles mai mes, i llavors se la van poder quedar tranquilament.

Al vespre van tornar el llançol al estenedor i van agafar un del armari, i així com les culleres van fer amb els llançols, fins que tampoc va voler contarlos mai mes, i van robar un tranquilament

CAPITOL 38

Li van dir a Jim que habia de fer inscripcions i el seu escut d'armes a la paret porque tots ho feien en els llibres que llegia Tom.

Jim va dir que no tenia escut d'armes i que no sabia escriure, i Tom va pensarse un escut i una inscripcio.

Com els troncs no servien per fer la inscripció, van portar una gran pedra d'esmolador del molí, però pel camí no podien pujar-la i van haver d'anar a buscar al Jim perquè els ajudés. Tom va marcar l'inscripció i així Jim només va haver de resegui-la amb un clau.

Tom va dir que portaria serps perquè les domèstiques com havia llegit, Jim va dir que no volia serps i llavors va dir aranyes, tampoc volia Jim, però fi van dir rates i flors però Jim no volia perquè se les moririen, i al final va dir una ceba.

CAPITOL 39

L'endemà al matí van anar al poble a comprar una rateta de filferro i a baix de la casa van agafar 15 rates en un hora però un dels seus cosins la va trobar amagada sota el llit de la tieta i la va obrir, la tieta al veure les rates es va posar a cridar sobre del llit, després els va pegar en un basto, fins que van caçar totes les rates i més animals que estaven per tota la casa.

La tieta només feia que cridar i per cada animal que veia rebien una pallissa.

Jim amb tants animals a la cavana no podia ni moures.

Tom va començar a fer cartes anònimes Huck ja en tenia prou de tot allò, però el va convencer i va anar a entregar ell mateix les cartes.

ANEU AMB COMPTE ELS PROBLEMES AMENACEN VIGILEU AMB ATENCIÓ

UN AMIC DESCONEGUT

La propera nit van clavar un dibuix d'una calavera i uns ossos creuats amb sang a la porta principal, l'altre nit un dibuix d'una caixa de morts. Tota la família estava esverada.

A la següent nit hi havia un negre vigilant a cada cantonada de la casa, i aprofiten que un d'ells era dormint van vijar i van penjar una carta anònima molt grossa.

CAPITOL 40

Després d'esmorçar van anar a pescar al riu, però van arribar tard al sopar i tots estaven preocupats pel el contingut de la última carta, aquell vespre van disfressar-se i Huck va anar a buscar pa i mantega al celler però al tornar la tieta el va descobrir i se'l va amagar al barret.

El va portar a la sala hi havia 15 granjers com a mínim tots amb rifles, i nerviosos, Huck només volia avisar a Tom però no podia fer-ho.

Com que feia molta calor se li va anar desfent la mantega i la tieta quan li va veure que li sortia un líquid groc del cap va pensar que estava molt malalt i es va espantar tan que el va enviar al llit i així va poder escapar-se i avisar a Tom.

Ja estaven a la cavana quan van sentir passos d'homes acostar-se i obrir la porta, però sort no els van veure, van haver de sortir pel el forat fet a terra i al arribar a la tanca a Tom se li va enganxar els pantalons i va fer soroll i els homes els van descobrir, van apretar a correr i van posar els gossos darrera seu i van disparar.

Com els gossos eren seus no els van fer cas i van seguir corrent, així van poder anar al rai i escapar-se.

Allà Huck va dir-li a Jim que ja era un home lliure, tots radiaven alegria, Tom més que ningú perquè tenia una

bala clavda al panxell de la cama, li feia mal i perdia sang.

Huck va dir que anava a buscar al metge, Tom no volia perquè deia que se havien d'escapar, però al final va consentir sempre que portes al metge amb els ulls tapats amb una bena i li dones una bossa d'or perquè calles la boca per sempre, com havia llegit en els seus llibres—

CAPITOL 41

El doctor era un home gran, simpàtic i li va haver d'explicar una història per treure'l del llit i que l'acompanyes, però al arribar a la canoa no va voler que pujessin tots 2 perquè no aguantaria i va anar tot sol, mentre Huck va dormir alla mateixa, entre els arbres.

Al fer-se de dia Huck va topar amb el seu oncle i li va preguntar on havien estat i ell va dir que havien anat a buscar al negre fugitiu i no va parar fins que va tornar a Huck a casa amb ell.

La casa era plena de gent tots dinant i dient que aquell negre estava com un llum, escrivint aquelles tonteries i que feien falta molts homes per portar aquella pedre a dins, i llimar les cadenes i tot allò.

Quan tothom va ser fora em van demanar una explicació i no vaig parar fins que em van perdonar, ells estaven preocupats perquè Sid no arribava i em van fer prometre que mai més m'escaparia.

CAPITOL 42

L'home al matí següent va anar al poble però ni restava de Sid (Tom), llavors li van donar una carta però abans de llegir-la va veure com el portaven en un matalàs amb el metge i Jim amb les mans lligades a l'esquena i molta gent cridant.

Els homes estaven de mal humor i fins i tot volien penjar a Jim perquè els altres negres no fugissin. El van tancar i el van lligar més que abans i li van dir que només menjaria pa i aigua.

El metge va dir que era un bon negre i que l'havia ajudat molt i que el nen estava bé gràcies a ell, que era molt fidel i amb bon cor.

El nen s'anava curant poc a poc, però va voler explicar tot el que fan fer a la tieta. Ella no entenia res de res i treia foc per els queixals, llavors va dir que Jim era lliure que la srta. Watson es va morir i en el seu testament constava que donava la llibertat a Jim, i de cop i volta va apareixer per la porta la tieta Polly i Huck no sabia on amagar-se

La tieta Polly va dir Tom i la Sally li va dir reina no és Tom és Sid, Tom és , on s'ha ficat aquest noi

Polly va dir que no, que Tom era el noi que tenia davant i que ella l'havia criat i el coneixia prou bé, i l'altre era Huck Finn. Després d'allò la tieta Sally i l'oncle no van saber ni el que es feien en tot el dia.

Llavors vaig decidir que era el moment d'explicar tota la veritat, la tieta Sally va dir que li digues tieta Sally com abans doncs ara ja estava acostumada.

Polly va dir que havia vingut perquè quan va rebre la carta de Sally dient que els dos nens havien arribat ve, no va poder aguantar la curiositat de qui eren.

CAPITOL FINAL

Tots van anar a treure-li les cadenes a Jim i a donar-li la notícia i les gràcies per cuidar tan bé del nen.

Jim va dirli a Huck que dins de la casa suran que van veure un dia i que hi havia un home mort, era el seu pare i que ara podia anar a reclamar els seus diners i que també era ric.

Tom es troba molt bé i porta la bala penjant del coll amb una cadena de rellotje.

La tieta Sally em vol adoptar i jo se el pa que se'n dona en aquets casos.

APENDIX

La novel·la se situa entre 1830–1840 tracte temes que encara ens preocupen i ens inquieten, aparentment senzilla i narrada en un to col·loquial per un noi mig analfabet